

MUZIEK DER SFEREN

31 augustus 1973

Goedenavond, vrienden.

Deze bijeenkomst is bestemd voor een onderwerp dat door u hier uit de zaal aan de Orde wordt gesteld. Maar ook hier geldt dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Welk onderwerp kiest u?

MUZIEK DER SFEREN

Een heel romantische titel, berustende op een heel oud denkbeeld. De mensen stelden zich eens voor dat de aarde het middelpunt was van het heelal. Rond deze aarde bevonden zich volgens hen een aantal sferen die mede bepaald werden door de banen van de zwervende sterren en de planeten. Men sprak over kristallijne sferen en meende kennelijk dat dit een soort kristal was, wat in zich klinkende rond de aarde lag. De meerdere sferen hadden elk een eigen klank en zouden zo een soort kosmische muziek voortbrengen. Er zijn zelfs pogingen gedaan, ik meen rond 100 na Christus, om voor een bepaalde tempel deze 'muziek der sferen' te registreren. Het resultaat was nogal progressief van aard, dat moet ik in ieder geval toegeven.

Wanneer je dus zegt 'de muziek der sferen' spreek je over iets, wat eigenlijk niet geheel werkelijk bestaat. Er is geen werkelijke muziek in het Al of rond de wereld. Maar er is wel iets anders en in de loop der tijd hebben filosofen dit m.i. ook wel begrepen. Zij begrepen ook dat je niet eindeloos kunt blijven doorzeuren over een loflied, dat uit kristallijne sferen voortkomt, of door kunt hameren over in geheel de kosmos te horen hemelkoren, die een schallend halleluja steeds opnieuw laten horen, begeleid door harp en bazuin. Het werd hen duidelijk, dat het bewegen van de sterren t.a.v. elkaar, dit spel van enorme zonnen, ja, de eigen werveling van de sterrennevels - toen dezen eenmaal ontdekt waren - in zich toch ook een soort ritme betekent. Dit is een ritme, waarin steeds weer hetzelfde thema in vele parafraseringen voorkomt. Dit zou je dan toch muziek der sferen in een meer reële vorm kunnen noemen. De kosmos in zichzelf heeft een ritme. In het voortdurend pulseren van de sterren t.a.v. elkaar en de baanverschuivingen, die ook voortdurend weer plaats vinden, kom je als vanzelf tot een beleven, een reeks vibraties die zeker niet beperkt blijven tot het zuiver materiële en die niet alleen in termen van een elektromagnetisch spectrum kunnen worden uitgedrukt. Het is een ritme dat het geheel van het leven beheerst, in uw werelden en zeker ook in een groot deel van onze werelden die men ook wel eens sferen noemt. Dit geldt zeker voor de werelden, waarin wij nog spreken over trillingen, en waar wij ons erkennen van het bestaan aanduiden in kleuren, geluid, vorm misschien ook nog.

Waarom dit zo is? Ik zal trachten dit enigszins duidelijker te maken. Kijk nu eens wat de astrologie ons vertelt. De stand van de planeten bepaalt de reeks eigenschappen van een kind, dat bij deze stand van de planeten geboren wordt. Geheel zuiver is dit natuurlijk niet. Maar zeker is het wel dat er op aarde een veel voorkomende reeks van types bestaat, die qua karakter en lichamelijke eigenschappen geklasseerd kunnen worden aan de hand van de z.g. dierenriemtypes. Daarnaast lijkt het mij te bewijzen, dat de stand van de hemellichamen, mede door de wijze waarop hun banen t.a.v. de zon verlopen, een voortdurende verschuiving van velden en veldwerkingen tot stand brengt, die mede de aarde beïnvloeden. Voor uw wereld lijkt het mij dan ook aannemelijk te stellen dat het bewegingsritme van de planeten rond de zon invloed heeft op het leven op uw aarde, zowel als op de aarde zelf, en daarnaast invloed zullen hebben op de mogelijkheden die voor het leven op die aarde bestaan. Uw zon is echter maar een uit velen en nog een kleine ook. Alle sterren fluctueren en hebben uitbarstingen. Zij verplaatsen zich, en in bepaalde gevallen zijn zelfs versnellingen en vertragingen langs hun baan te constateren.

Er zijn enorme golven van straling in het Al, wanneer een ster tot nova wordt. Andere sterren, vooral de z.g. witte dwergen, stoten zo nu en dan enorme golven van straling de ruimte in. Dit alles beïnvloedt wat ik de levenskracht zou willen noemen. Dit is niet alleen de vitaliteit die een mens op aarde kent, maar meer. Het gaat zelfs het z.g. prana te boven.

Alle leven is een in zichzelf begrensde vibreren, een soort denkproces. Door dit denkproces is het bestaan voor een ego aanvaardbaar en beleefbaar. Maar dit denkproces wordt van buiten uit beïnvloed en overal waar deze zinderingen van kosmisch licht, straling e.d. optreedt, verandert er iets, wat doorklinkt tot ver boven het mentale gebied. Ga dit eens even na en u zult met mij eens zijn dat het Al op deze wijze een soort taal spreekt die men zelfs zou kunnen leren verstaan, wanneer men deze maar zou kunnen ontleden. Voor een mens zal dit niet zo eenvoudig zijn, want de mens leeft daarvoor te kort op aarde. Wat zijn nu - om heel royaal te rekenen - 100 jaren? In deze 100 jaren is er mogelijk een reeks van maximaal 5 tonen veranderd in het totaal gebeuren. De samenhangen blijven dan duister. Maar wanneer je kunt gaan rekenen met duizenden of zelfs tienduizenden jaren, komen er zo toch reeds melodische fragmenten naar voren. Dan erken je mogelijk je eigen leven en ritmiek van dit leven. Daarbij zul je dan moeten erkennen dat buiten het ik eveneens een soort ritme bestaat en dat hierdoor dan een groot deel van je geestelijke en stoffelijke mogelijkheden mede bepaald zal worden. Dan zoek je daarin natuurlijk naar een geheim woord of een raadsel. Wat begrijpelijk is, omdat wij zelfs na tienduizenden jaren dit alles niet geheel kunnen volgen, begrijpen, verklaren.

Wij kunnen dan natuurlijk proberen uit te gaan van een materiële structuur en stellen dat het begin van alles een groot waterstofatoom was of zoiets. Maar daarmee vinden wij het antwoord nog niet op de vraag, hoe denken en leven dan door dergelijke processen beantwoord kan worden. Dus sta je voor een raadsel. Je kunt natuurlijk ook van een ander standpunt vertrekken en bv. stellen: Ik geloof in een God, die alle dingen heeft geschapen. Je meent dan dat het God is die in het kosmische lied in dit zeer omvangrijke en intricate patroon, iets zegt tegen zijn schepping, dan wel iets uitbeeldt in zijn schepping. Wij weten dan nog niet of van het een dan wel het andere sprake is. Wij kennen daarom maar een betekenis toe en zullen in dergelijke gevallen vaak ook de term van 'muziek der sferen' willen gebruiken om dit alles te omschrijven.

Nu hebben wij als geesten eigen werelden, die u ook sferen pleegt te noemen. Het vreemde hierbij is wel, dat ook bij ons iets bestaat als deze muziek, ja, als muziek per sé. U zult wel begrijpen dat je ook als geest nooit in staat zult zijn alles uit te drukken in woorden of beelden. Indien u ooit getracht hebt een ander met woorden duidelijk te maken, wat u op een bepaald moment voelt, beleeft en doormaakt, dan begrijpt u wel, hoe onmogelijk het geven van een dergelijke weergave blijft. Je kunt iets dergelijks mogelijk met bepaalde stemintonaties en buigingen, met gebaren enz. enigszins overdragen. Je zou het mogelijk kunnen beschrijven of spreken in een bepaald ritme en dan komt er weer iets naar voren. En wat is uw muziek eigenlijk anders dan het omschrijven van een gedachte in reeksen tonen plus ritme, waardoor een overdracht van emotie mogelijk wordt? Een innerlijk proces dat op soortgelijke wijze onzegbare inhouden toch duidelijk maakt, noemen wij muziek en deze werkwijze wordt gebruikt, wanneer wij bepaalde zaken niet zonder meer aan elkaar kunnen mededelen.

Maar mededelen betekent dat men elkaar moet kunnen begrijpen. Het is jammer dat u geen telepaten bent. Anders zou het voor u veel gemakkelijker zijn juist dit te begrijpen. Wanneer je een denkbeeld uitstraalt, kan een ander dit alleen in zijn eigen termen ontvangen. Omdat elke gedachte die binnenkomt, dus a.h.w. in de persoonlijke referentiewaarden moet worden vertaald en geassocieerd moet worden met wat er reeds in je bestaat, voor je de gedachten van een ander in jezelf gestalte kunt geven, treden steeds weer hiaten op. Dit is onze wijze van communiceren. Vaak, wanneer je met een gedachtewisseling bezig bent, zie je dat het op deze wijze niet gaat. De ander reageert niet harmonisch en toch zijn er dingen die je elkaar duidelijk wilt maken. Dan ga je proberen dit te bereiken door niet meer zuiver beelden over te dragen, maar ga je a.h.w. de zaak kleuren. Je brengt er emoties bij, waardoor de over te dragen begrippen a.h.w. een kleur krijgen en voegt daaraan vaak secundaire associaties toe, die mogelijk als een soort vervanging voor klank zouden kunnen worden beschouwd.

Op deze wijze bestaat er iets, wat in opzet en uitwerking aan muziek doet denken in onze werelden. De complexiteit van dergelijke uitwisselingen kan betrekkelijk groot zijn in lagere sferen, maar wanneer iets dergelijks plaatsvindt tussen entiteiten die in het witte Licht staan, dan blijkt er een wijze te bestaan om, zonder kleuren van emotie te geven, toch een zeker ritme in hun uitstraling tot stand te brengen, waardoor zelfs entiteiten van lagere sferen dingen kunnen ontvangen. Dan zijn de hoge entiteiten in staat langs deze weg dingen naar een lagere sfeer over te brengen, die men daar nog niet weet. Je voelt dan aan. Door de gevoelsreactie in het Ik ontstaat een referentiewaarde, die voert tot een gericht groeperen van alle eigen ervaringen en kennis. Hierdoor kan op de duur een nieuw begrip ontstaan. Waar begrip ontstaat, is lering mogelijk, is sprake van contact en communicatie, hoe beperkt ook.

Deze dingen zou je met enige goede wil volgens mij ook wel onder de term 'muziek der sferen' kunnen laten vallen, vooral wanneer je beseft dat voor ons allen wel bepaalde raadselen blijven bestaan, waarmede voor ons emotionele inhouden verbonden zijn. Het is niet zo gemakkelijk om bv. te zeggen: Dit is het leven. Op aarde doet men dit misschien wel eens. Maar wanneer je eenmaal ontdekt, hoe ingewikkeld dit is, hoe alle leven verbonden is met bepaalde kosmische processen, met incarnaties, besef, zaken, die geen dwang van buitenaf schijnen te omvatten en toch vanuit het Ik voor dit Ik tot een dwang kunnen worden, dan vraag je je wel eens af: wat is hierbij het begin? Op aarde weet men dit natuurlijk precies: Dat is God. God is er, Hij heeft de bijbel geschreven, dus daarin staat alles en verder zoeken en nadenken is overbodig. Voor een mens op aarde kan dit mogelijk zelfs een juiste weg zijn, maar bij ons is dit op de duur niet zo, want er is veel meer in het leven, dan door een bijbel zelfs maar aangeduid wordt.

Dan proberen wij soms wel eens tezamen iets te zeggen over die kracht. Ieder draagt dan a.h.w. zijn onbegrip bij, zijn zoeken naar verklaringen en mogelijk ook zijn inspiraties. Zo ontstaat een patroon, een soort melodie, die vaak meerdere sferen omvat en dan durf ik van een melodie te spreken, omdat ik denk aan een orkest. U zult weten dat in een groot orkest eenieder vaak een eigen melodie speelt. Let maar eens op bij een groot symfonieorkest: soms blijken zelfs de violen nog uiteen te vallen in meerdere partijen, waarbij verschillende groepen violisten elk voor zich een eigen melodisch gedeelte hebben. De Engelse hoorns spelen weer een andere melodie dan de fagot en de fluit doetelt daar weer omheen. Alle instrumenten spelen alleen eigen fragmenten, maar zij doen dit in een gemeenschappelijk ritme, in samenspel en zo ontstaat uit de vele fragmenten een kunstwerk.

In de sferen bestaat op gelijksoortige wijze iets wat volgens mij kosmisch genoemd mag worden: een lied, een melodie, die zelfs zover kan doorklinken, dat ook mensen op aarde daarmede even harmonisch worden en er zo deel aan kunnen hebben. Zo kunnen de mensen op aarde ook wel eens muziek schrijven die ons meer zegt dan de meeste toehoorders op aarde. Waarbij ik natuurlijk niet op de laatst nieuwe beatband en evenmin doel op die heel mooie z.g. klassieke dingen. Ik doel hier op stukken muziek, die een betekenis hebben, die verder gaat dan melodie en constructie of woorden van een lied. Het is iets, waarin een soort verlangen van mensen ligt, een begrip, een pogen soms, om iets van innerlijke dromen en gevoelens te formuleren. Ik zal proberen om een dergelijk iets uit de niet-klassieke sfeer te vinden.

Ja. Ik weet een Nederlands lied, waarvoor dit geldt: Als op het Leidse Plein de lichtjes weer eens branden gaan... U hebt daarover mogelijk niet nagedacht en dit uitgemaakt voor een lekkere sentimentele schlager. Maar wanneer de mensen daarmee bezig zijn, zullen vooral degenen die de oorlog nog meegemaakt hebben, een soort vertedering en heimwee ervaren, herinneringen komen naar boven, waarin ook kritiek op het heden is opgesloten. Zo is er een veelheid van emoties en reacties die door het melodietje meegedragen worden. Zoiets kan dan weer een weerkaatsing vinden in vele sferen van Zomerland en de entiteiten daar kunnen vaak op hun eigen wijze iets toevoegen aan het geheel. Hierdoor benadert een dergelijk liedje ook dit meer geestelijke begrip van muziek. Er zijn ook melodieën die eens een dergelijke betekenis voor de mensen hadden, maar die nu enigszins doodgetoeterd zijn op aarde. Sommige dingen van Beethoven bv., enkele werken van Bach en laat ons vooral dan zaken als het slavenkoor uit Nabucco en de Triomfmars uit Aida niet vergeten in de reeks voorbeelden.

Toch blijken dergelijke werken nog steeds een emotionele achtergrond voor vele mensen te hebben, ofschoon zij mogelijk niet meer beseffen, waarom dit het geval is. Zo kan bv. in Frankrijk 'Alouette' voor bepaalde mensen zelfs nu nog een emotionele achtergrond hebben, die zo intens is, dat het lied a.h.w. doorklinkt naar onze werelden. Niet meer als liedje, als melodie, maar als iets, wat leeft.

Ik heb het gevoel dat er soms componisten zijn, die op hun beurt al scheppende iets hebben aangevoeld van de kosmische zoekrij, van het overal bestaande verlangen naar antwoord op vragen en het zo bereiken van een kosmische harmonie. Deze mensen interpreteren dan het ontvangene natuurlijk op hun eigen wijze en proberen dit toon te zetten. Dat kan dan lopen van zeer abstracte werken tot zeer klassieke en romantische toe. Mogelijk kun je zoiets ook wel onder de titel, onder de term 'muziek der sferen' begrijpen. Je zou mogelijk zelfs kunnen stellen, dat alle begrip omtrent het leven en de schepping tezamen het werkelijke lied der sferen is

Maar waarom steeds weer, ook bij ons, in een dergelijk geval naar termen uit de muziek grijpen als vergelijkend beeld? Muziek is opgebouwd uit trillingen. Ook de kosmos, onze werelden, ons wezen zelf, zijn uiteindelijk opgebouwd uit trillingen. Een vergelijkbaarheid bestaat dus inderdaad. In muziek is opvallend dat alles een eigen timbre heeft. U hoort bijvoorbeeld maar zelden twee mensenstemmen die geheel hetzelfde timbre hebben, die precies dezelfde boventonen wekken, waarin precies dezelfde vibraties voorkomen. Dit geldt ook voor goede muziekinstrumenten, alles heeft hier zijn bijzondere eigenschappen. In de kosmos lijkt dit eveneens het geval te zijn. Wij scheppen op die wijze mogelijk iets, wat de werkelijkheid omschrijft, juist door het aanwezig zijn van die vele kleine en toch voor een persoonlijk karakter zo belangrijke verschillen.

Wanneer wij al willen spreken over muziek der sferen of melodie der sferen, dan moeten wij dit m.i. zien als een dergelijk omschrijven, een opbouwen van een soort kosmisch hologram uit vele trillingen met elk een geheel eigen kracht en karakter. Zo ontstaat voor ons dan een uitbeelding van iets, wat wij niet kennen en waarvan wij toch aanvoelen dat het er is. Zo maken wij voor onszelf iets kenbaar, dat wij niet waarlijk kunnen zien en toch a.h.w. met ons besef aftasten. Wij scheppen a.h.w. een leegte en gaan dan de buitenkant van deze leegte begrenzen door een Licht, waardoor de leegte voor ons toch als een vorm kenbaar wordt. Ik hoor een geeuw en vraag mij onwillekeurig af, of ik dit nu wel verdiend heb. Maar in een geheel zal zelfs iets dergelijks kunnen passen.

Ik wil proberen een voorbeeld te geven, waardoor mijn bedoelingen duidelijker worden. Vele mensen luisteren wel, maar horen niet werkelijk wat er is, terwijl anderen wel alles kunnen horen, maar nooit werkelijk luisteren. Er was een dominee in een gemeente, waar de ouderlingen er op stonden dat een preek minstens 1½ uur zou duren. Wat voor de redenaar reeds een proeve van uithoudingsvermogen betekende, maar hem bovendien tot de overtuiging bracht dat zijn toehoorders nooit werkelijk luisterden tot een bekend woord hun aandacht trok. In een preek verwerkte hij daarom o.m. enkele verhalen van Plutarchus, ja, zelfs enkele voetbaluitslagen. Iedereen zei later weer, dat dominee weer zo verheffend had gesproken. Een volgende keer sprak dominee over enkele dingen uit de eigen omgeving, die niet hoorden maar toch gebeurd waren. Enkele van die zaken verdedigde hij, anderen viel hij aan. Toen bleek eenieder wel aandachtig geluisterd en verstaan te hebben. Hier en overal geldt eveneens, dat je moet proberen contact te krijgen met je gehoor. Wat niet altijd gemakkelijk is. Maar het is noodzakelijk voor een bereiken van enig begrip.

Wanneer wij hier tot u spreken, zo reageert u ook allen anders. Er zijn altijd wel enige dissonanten in de reacties. De vraag is nu, of je dergelijke dissonanten zo in het geheel kunt inpassen, dat het een geheel blijft. Op een avond dat je dit bereikt, heerst er een goede sfeer, bereik je allen en gelukt hetgeen je je had voorgenomen, goed. Kun je enkele dissonanten niet inpassen, dan mankeert er iets. Je kunt proberen dergelijke discrepanties te overspelen, maar toch ontbreekt er dan iets. Want wanneer wij hier samenzijn, denkt eenieder, maar ieder van u reageert daarnaast ook emotioneel.

Eerst wanneer denken en emotie tezamen iets vormen, wat voor ons allen nog aanvaardbaar is, wat voor ons allen toch een zekere waarde heeft en zelfs een gevoel van welbehagen tot stand kan brengen, hebben wij iets bereikt. Het woord wordt dan tot voertuig van een hogere totaliteit. Al kun je dit niet altijd bereiken, toch tracht je het altijd zoveel mogelijk te benaderen.

Daarom is het ook begrijpelijk dat iedereen die hier komt, belangrijk is. Want wij kunnen uit de geest doen wat wij willen, maar zullen u niet kunnen bereiken, tenzij u ook reageert. Een dergelijk bereiken kan alleen meer gaan omvatten dan gehoor en verstand, wanneer wij deze onderlinge wisselwerking bereiken, waardoor een harmonie ontstaat. Wanneer een avond goed slaagt zingen wij a.h.w. een soort geestelijk lied, zonder een zingende klank uit te brengen overigens. Wat wij tezamen zijn maakt ons allen even tot iets meer, dan wij waren. Dat geeft ons wat energie wanneer wij uitgeput zijn, dat helpt ons te relaxen, wanneer wij gespannen zijn e.d. U hebt dit mogelijk wel eens meegemaakt. Stel nu, dat dit een kenmerk is van datgene wat u wel eens muziek der sferen noemt. Het is een enorme uitwisseling, maar ook een enorme overdracht van allerlei waarden.

U kunt zeggen: goed, een overdracht tussen mensen en geesten is begrijpelijk. Maar hoe zit het dan met een ster? Een ster leeft, ook al denkt hij langzamer dan een mens, en kan ook spreken, ofschoon dit geschiedt met vibratievariaties, die gemeenlijk mede in de corona zichtbaar worden. Maar er zijn gemiddeld tussen de 40 en de 100 uitbarstingen in die corona noodzakelijk om ook maar de geringste 'klank' te vormen. Sterren hebben dus ook een eigen sfeer, leven, en een eigen uitstraling. Ook planeten hebben een eigen leven, al is zoiets heel anders dan een menselijk leven. Je kunt hun denken en bestaan niet met een menselijk denken en bestaan vergelijken. Het zou onzin zijn dit zelfs maar te willen doen. Maar er is sprake van bepaalde processen die leven betekenen, en van een zeker bewustzijn. Er is een reeks processen ook, die wij in een menselijk bestaan erfelijk of instinctief zouden willen noemen. Er zijn ontwikkelingen die een veroudering of een bewustwording betekenen. Veel van hetgeen wij in een menselijk bestaan aantreffen, kunnen wij dus in andere vorm ook bij een planeet eveneens aantreffen. Een planeet denkt zelfs ook. Zij spreekt op haar wijze zelfs. Dan veroorzaakt zij bepaalde verstoringen in een kracht in de ruimte, die men als mens mogelijk met een superether zou aanduiden

Een planeet heeft ook eigenschappen en een uitstraling. Waarom zouden de mensen eigenlijk al zo lang spreken over de vurige Mars, de tweeslachtige Mercurius e.d.? Omdat het in de astrologie staat? Een reden daarvoor moet er zijn. Men zou kunnen aanvoeren dat dit in verband staat met de goden en godinnen, waar men de planeten naar heeft benoemd. Maar volgens mij gaat het nog verder. Toen Mercurius voor het eerst werd gezien en benoemd, wisten de mensen zeker niet precies wat er met deze kleine planeet aan de hand was. Mercurius heeft een zeer trage rotatie en is werkelijk tweeslachtig. Er is immers altijd een deel van de planeet, dat een bijna gesmolten oppervlak heeft, terwijl het van de zon afgekeerde deel van het oppervlak bevroren is. Wij kunnen Mars nu wel vurig noemen, maar in ieder geval is de hoofdkleur van deze planeet rood. Wat kennelijk reeds tot de mens was doorgedrongen, voor hij in staat was daarvan ook maar iets waar te nemen. De verschillende eigenschappen die de mensen eens aan de verschillende planeten meenden te moeten toekennen, zijn inderdaad ook bij meer wetenschappelijke waarneming niet geheel uit de lucht gegrepen.

Waarom zouden wij dan niet nog iets verder gaan en ondanks een gebrek aan wetenschappelijke waarnemingen en bewijs hiervoor stellen dat elke planeet ook een eigen wijze van denken, een bepaalde sfeer heeft? Dat hoeft dan niet noodzakelijkerwijze geheel te stroken met alles wat mensen eens aan de planeten hebben toegeschreven, maar laat ons stellen dat er een wisselwerking is tussen de planeten, iets wat de aarde en ook u kan beïnvloeden. Begrijpt u dit, dan voegt u er zelf iets aan toe. Er ontstaat dan een voor u harmonische golf, een harmonische vibratie, die op zich lang niet altijd vrede op aarde zal betekenen, maar voor de mensheid wel kan betekenen dat er tijden vol grootste en onverwachte inspiraties van de mensen voor zullen komen.

Denk maar eens aan de 16e eeuw. Meer recente golven laat ik buiten beschouwing, omdat de mensen dan zullen zeggen, dat er toch zoveel slechts ook ontstaan is. Kijk eens terug naar die periode tussen 1500 en 1600 en zie, wat er juist in die tijd alles werd uitgevonden, naar de schoonheid die toen werd geschapen. Let ook eens op de ontwikkelingen van het menselijke denken in juist deze periode. Zijn er niet vele dingen in die tijd geboren, waarvan de ontwikkelingen in deze tijd nog steeds verder gaan? Toen was er een harmonische sfeer, een éénklank tussen de uitstraling van planeten en de gedachten van mensen. Uit een dergelijk samenspel wordt voor de mens steeds weer de inspiratie geboren, de verhoging van zijn eigen erkenning en uitdrukkingsvermogen, waardoor ook de menselijke mogelijkheden met grote sprongen voorwaarts gaan.

U zou dit ook kunnen beschouwen als een demonstratie van de muziek der sferen, want kosmische inwerkingen brengen dergelijke zaken tot stand. Wanneer wij ons inpassen in het geheel, zullen wij door dit geheel en alle daarin aanwezige bewustzijnswaarden worden beïnvloed. Een dergelijke beïnvloeding zal voor de mens geen denken alleen omvatten, maar voor het grootste deel uit emoties bestaan. Die emoties helpen de mens echter om zich te ontspannen, zichzelf en zijn mogelijkheden te hervinden, over misnoedigheid en mislukkingen gemakkelijker weg te zien. De mensen vinden dan ergens een nieuw evenwicht en daarmee verandert er iets in dat, wat men is. Je kunt dan a.h.w. ook zelf iets van de kosmische melodie tot uitdrukking brengen, zelfs in de materie, wanneer je zelf in de materie leeft.

Ik zou zeggen, dat dit een andere zijde van dit onderwerp is. Wanneer wij bv. hier met u samen zijn, vragen wij ons wel eens af, wat nu eigenlijk de resultaten daarvan zijn. Ik kan mij voorstellen dat ook u dit wel eens doet. Het resultaat is veelal zuiver stoffelijk, dat u een antwoord krijgt op een paar vragen en met vele andere vragen daarna weer huiswaarts gaat. Want zo is het nu eenmaal. Maar wat is er verder mogelijk gebeurd? Vaak blijkt er iets te zijn omgeschakeld. Er verandert een klein, onmerkbaar deeltje in uw persoonlijkheid misschien, in uw wijze van reageren. U kunt dan obstinaat zijn en u daartegen verzetten, of het als een inwijding beschouwen, dan wel het proberen in te passen in uw geloofje of systeem. Bezwaar tegen dit alles bestaat er bij ons niet. De hoofdzak is, dat u ergens in harmonie met het geheel mee gaat spreken op uw eigen wijze. Het is belangrijk dat u op uw eigen wijze iets daarvan tot uitdrukking brengt.

Ik ben ervan overtuigd dat veel van hetgeen wij doen en wat uiterlijk weinig overlaat, toch in de mens veranderingen tot stand brengt, veranderingen van groot belang zelfs vaak. Dat is volgens mij een onderdeel van die muziek der sferen, van die melodie van het leven. Ik kan u verder natuurlijk iets gaan vertellen over koorzang in Zomerland, u vertellen over het zweven in de ledige ruimte, waarbij wij omspoeld worden door een machtig koor - wat dichterbij uitgedrukt is en niet eens onwaar - maar bij u toch wel een indruk wekt die sterk afwijkt van de werkelijkheid.

Stel dat ik u vertel: Ver van alle Licht drijf je even in de ruimte. Je bewustzijn schijnt door het ledige te worden weggezogen in de richting van de enkele kleine lichtpunten, die er in de verte nog zijn. Dan, opeens, komt het aangolven: machtige golven van geluid.... Het lijkt er dan op, of je in het duister opeens tussen een zangkoor terecht gekomen bent of zo iets. Het is wel zo, het kan wel zo zijn, maar omschreven wekt het eerder de indruk van iets geheel anders. Het is geen muziek, geen melodie, een emotie die in het Ik ontstaat. Het is meer, het is een verandering van het Ik. Je moet dan kiezen, naar de ene kant, of naar de andere kant, proberen met het geheel in eenheid verder gaan, of er tegenin proberen te gaan.

Indien u mij vraagt, wat muziek der sferen betekent - de oude legende nu even buiten beschouwing latende - zo zou ik stellen dat het uitdrukt, dat wij voortdurend moeten kiezen tussen harmonie en disharmonie. Daarnaast stel ik, dat de harmonie die wij vinden, vooral innerlijk, veel meer betekent dan wij ooit zullen kunnen uitdrukken, of zelfs maar geheel zullen kunnen beseffen in menselijke vorm. Het betekent, dat de veranderingen die in ons ontstaan, verder gaan dan alles wat wij ooit stoffelijk zullen kunnen uitdrukken. Vanuit ons eigen standpunt

veranderen wij voortdurend. Indien die verandering er een is in de richting van een grotere harmonie, komen wij ook steeds meer in verbinding met zaken, die wij niet meer in weten en rede kunnen uitdrukken, maar die wij kunnen aanvoelen en waardoor wij kunnen groeien naar besef.

Aan de andere kant zijn er vele inwerkingen en invloeden die wij terzijde kunnen schuiven, zeggende dat wij daarmee niets van doen hebben. Maar indien wij zo handelen, scheppen wij voor onszelf een isolement, dat steeds intenser zal worden tot het ogenblik misschien, dat al ons besef in dit isolement wegvalt en wij toch weer gewekt worden door vibraties, waarmee wij dan, in de absolute rust van het niet-bewustzijn, toch harmonisch worden.

Dit lijkt mij voldoende op dit punt. Hebt u commentaar?

Vraag: Wat u vertelde omtrent de 16e eeuw, heeft dat iets te maken met Franciscus van Assisi, die op aarde is gekomen?

Antwoord: Dat was in de 13e eeuw en bovendien bezieet u het nu volgens mij toch wel wat verkeerd. Wij kunnen wel zeggen: Wanneer bepaalde met de kosmos harmonische exponenten op aarde bestaan, is de mogelijkheid groter, dat iets van deze kosmische harmonie door hen aan vele anderen wordt overgedragen, waardoor een invloed ontstaat die binnen het gemeenschappelijk bewustzijn en denken van de mensheid van invloed kan zijn. Maar dat wil niet zeggen dat de komst van Franciscus bijvoorbeeld mede voor de uitvinding van de zuigperspomp aansprakelijk kan worden gesteld.

Reactie: Ik bedoel integendeel dat hij de kerk, die was afgezakt naar allerhande dwalingen, weer

Antwoord: Voor wij over kerken gaan spreken, wil ik het met u over een ding eens worden: Een kerk is het gebouw, dat een mens geestelijk en stoffelijk opricht om zijn eenheid met God te eren, zonder te vragen of u daarmee ook de harmonie van leven met het goddelijke in stand houdt. Je kunt binnen een kerk God vinden zo goed als daarbuiten. Maar de vorm, waarin je streeft, kan de harmonie die je vinden moet, daartoe niet bepalen. De harmonie bepaalt het ik alleen zelf. De vorm en uitdrukking die men daaraan geeft, is dan verder bijkomstig, ongeacht al wat u verteld wordt omtrent de ene ware weg. Want de meeste mensen schijnen te denken dat de enig ware weg bestaat uit artikelen des geloofs, in plaats van uit een navolgen van een kosmische liefde.

Zullen wij dit verder dus maar voor gezien houden? Anders moeten wij gaan spreken over kerken en de kerk. En dan komen er allerhande problemen op de voorgrond. Wat te denken over het optreden van de kerk in bv. Zuid-Afrika, Portugal, Spanje, de wijze waarop de Griekse kerk in Griekenland reageerde, enzovoort? Dan komt de vraag, hoe men moet denken over de politiek, waarmee pausen proberen hun kerkelijke organisatie vooral zo goed mogelijk in stand te houden, dit tegenover de verloochening van de werkelijke zin en betekenis van het geloof, die daarmee dan steeds weer gepaard blijkt te gaan. Dat zijn vragen, waar je zo snel niet uit komt.

En dan kunt u terugvallen op Franciscus, maar vergeet dan niet: Men heeft hem en zijn orde uiteindelijk aanvaard - na vele tegenwerpingen en zelfs een tijd van vervolging en onderdrukking - omdat hij zo populair was en zich steeds toch weer gedroeg als een onschuldige dwaas. Maar indien deze man zich eens niet tot eenvoudige mensen had gewend, maar denkers en geleerden of strijders had aangetrokken zoals bv. Dominicus of Ignatius, dan had men hem ongetwijfeld met geheel zijn gevolg de grond in gestampt. Want hij ging in tegen de tendensen van de kerk van die tijd. Dankzij zijn eenvoud en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan het kerkelijke gezag in alles, wat niet zijn leefwijze betrof, was hij nog net aanvaardbaar. Nu heeft men een kerkelijke heilige gemaakt van deze man, die het slachtoffer is geweest van zeer vele kerkelijke intriges en uiteindelijk door zijn eigen secretaris-generaal - onder invloed van en met hulp door de curie van Rome - op de eerste algemene vergadering van de Franciscanen uiteindelijk onttroond werd, zodat van de door hem verkondigde vrije wijze van leven volgens Gods wil uiteindelijk alleen nog eenvoud en gehoorzaamheid aan het kerkelijke gezag overbleven.

Zullen wij het hierbij laten? Anders komen wij naar ik vrees nog in de kerkgeschiedenis ook terecht. En net als bij de vaderlandse geschiedenis staat die vol leugens, terwijl een ontleden van de waarheid duidelijk maakt, dat de schijnbare schoonheid en wijsheid maar een onsmakelijk geheel vormde.

Vraag: Is een contact met harmonie in uw wereld nog wel te vergelijken met onze muziek, waarin klank en geluidsverschillen een rol spelen? Kun je niet beter van gevoelsverschillen spreken?

Antwoord: Dit laatste alleen is niet voldoende. In mijn inleiding heb ik getracht duidelijk te maken hoe complex bv. de klanksamenstelling van een harmonieorkest is. Eenzelfde complexiteit bestaat eveneens in een contact met een hogere sfeer. Wanneer dit harmonisch is, is het een stimuleren van de eigen persoonlijkheid - iets wat ook muziek op aarde soms kan betekenen. Het betekent verder: confrontatie met een bepaald thema, want er is zowel in de muziek als in een harmonie altijd een basisthema aanwezig. Wij noemen geestelijk de ontvangst van dit thema 'lering', maar je zou het net zo goed het ondergaan van een thematische opgave kunnen noemen, wat volgens mij in de muziek vaak, zo niet altijd, het geval zal zijn. Een vergelijking op grond van de tonen is dus niet juist. Maar indien men begrijpen kan, welke emotionaliteit voor uitvoerenden, componist en toehoorders in muziek kan bestaan en de associaties beseft, die hierdoor kunnen worden gewekt en de historische invloeden die bij deze reacties meespelen, geeft muziek toch een complexiteit weer, waardoor volgens ons een vergelijk mogelijk is. Het gaat dus niet om een identiciteit, maar om een vergelijkbaarheid - wat duidelijk tot uiting kwam in mijn betoog. Het is m.i. deze vergelijkbaarheid waardoor termen als muziek der sferen, lied der sferen e.d. aanvaardbaar blijven. Let wel: je kunt niets op aarde geheel en volledig vergelijken met een geestelijke werkelijkheid. Maar er ontstaat in vele gevallen een dermate grote vergelijkbaarheid, dat een stoffelijk beeld als vergelijkende weergave gebruikt kan worden voor waarden, waarvoor anders zeer moeilijk enig beeld te vinden is.

Reactie: Ik ben mogelijk misleid door het spreken over sferen van klank, kleur en licht....

Antwoord: Laat mij ook hier verduidelijken: Wanneer wij spreken over een sfeer van klanken, zo duiden wij hiermede trillingen van een lager niveau aan, kenmerkende voor een bestaan in een dergelijke sfeer. In feite is het dus een vergelijking, waarbij de nadruk valt op het verschil in trillingswaarde, dat ook in uw wereld bestaat tussen geluid, kleuren en licht. Kleur is in wezen een fractuatie van licht, waardoor een deel van dit licht weerkaatst wordt. Een sfeer van kleuren betekent dus een wereld, waarin vele frequentieverschillen bestaan, terwijl een wereld van licht een harmonie betekent, waarin geen delen van het geheel meer worden afgewezen. Door deze begrippen te hanteren komen wij tot een aanduiden van de sfeer van bepaalde vlakken van leven, zonder dezen anders dan in onderlinge verhouding te definiëren, zo de moeilijkheid van alle mogelijkheden van ervaren in die sferen omgaande, en ons bepalende tot de hoofdeigenschappen. Boven al deze sferen ligt in onze waardering dan weer de wereld van het verblindende Licht, waarin verschijnsel en bron tezamen deel uitmaken van het ervaren. In alle gevallen is er dus sprake van een vergelijkende term.

Vraag: Hoe komt het, dat een luisteren - zelf - naar een concert het toch altijd nog wint van een luisteren naar radio e.d.?

Antwoord: In de eerste plaats heeft het te maken met de omstandigheden waaronder je luistert. Het gevoel van ogenblikkelijke deelname wordt bevorderd door omgeving, de wijze waarop eigen aandacht verdeeld kan worden en zeker niet ten laatste de mogelijkheid, dat er iets verkeerd zou kunnen gaan. Alleen dit laatste maakt het concert tot een soort avontuur, terwijl men bij een weergave op de plaat wel weet, dat alles goed gaat. In de eerste plaats is er dus de eigen instelling van de luisteraar hier verantwoordelijk. Daarnaast zijn er uitvoerenden, die een invloed uitoefenen op de toehoorder, waardoor zelfs een in wezen minder perfecte uitvoering grotere indruk achterlaat. Daarnaast zal een uitvoerende veelal de muziek anders ondergaan dan de toehoorder, iets wat soms als een spanning kan worden overgedragen. Het verschil tussen iemand die naar een vastlegging luistert en degene die een concert live volgt, lijkt mij bovendien te bestaan in het feit, dat de een alleen de perfectie tevreden volgt, terwijl de tweede het groeien

naar perfectie meebeleeft. Wat uiteraard mijn visie is. Ook geluidsterkte en de aanwezigheid van alle boventonen bij een concert speelt een rol, terwijl bij een vastlegging veelal niet alle boventonen aanwezig zijn of worden weergegeven. Maar de eigen instelling, de wijze van luisteren, lijkt mij toch wel in de eerste plaats de indruk te bepalen.

Vraag: Wanneer iemand improviseert en opeens een heel mooi iets tevoorschijn komt, zonder dat men dit zelf kende, zou dit dan invloed vanuit de geest zijn?

Antwoord: De vraag is gevaarlijk gesteld. Natuurlijk kan dit het geval zijn, maar het gebeurt niet zo vaak. Over het algemeen is het als volgt: Iemand die improviseert, moet een zekere muzikaliteit bezitten. Hij moet daarnaast zekere vaardigheid bezitten en zal een muzikale belangstelling, een muzikaal denken omvatten. Dan zal veel, van hetgeen hij ergens heeft opgevangen, doorklinken in de improvisatie, waarin vele elementen uit vele werken worden samengevat. Wij kunnen dan rustig stellen, dat het onderbewuste grotendeels de melodie bepaalt, terwijl ook het toeval invloed heeft. Je doet eigenlijk een verkeerde greep, maar komt daardoor a.h.w. automatisch in een andere reeks van klanken terecht. Wat het geheel van de improvisatie soms beslissend kan beïnvloeden. Maar nogmaals: de geest kan er onder omstandigheden ook wel iets mee te doen hebben, de kosmische harmonie waarin je verkeert, of waarmede je verbonden bent, zal ook van invloed kunnen zijn. Maar sprekende over alle improvisatie, die slagen en mooi zijn, weet je dit nooit zeker. Hopelijk voelt u, dat ik probeer eerlijk te zijn. Het klinkt natuurlijk veel aardiger voor ons, wanneer wij zeggen: Wanneer u mooi improviseert, zijn wij het, en is het lelijk, dan doet u dit zelf....

Waarmede ik naar ik meen dit deel van de bijeenkomst kan gaan besluiten.

Ik dank u, vrienden, voor uw aandacht en wens u verder een gezegende bijeenkomst toe.

UITTREDEN

Goedenavond, vrienden.

Zoals het eerste deel kunt u ook dit tweede deel zelf bepalen, door mij een onderwerp op te geven.

Reactie: Uittreden.

Antwoord: Hieronder wordt verstaan: De projectie van eigen besef en waarnemingsvermogen buiten eigen lichaam, zij het in de eigen wereld, dan wel in de andere werelden. Hierdoor is het mogelijk waar te nemen en in sommige gevallen ook handelend op te treden, in andere gevallen lering op te doen, terwijl het lichaam zich in een schijnbare slaap bevindt. Van deze omschrijving wil ik dan verder uitgaan, tenzij u onder uittreding nog iets anders zou verstaan. Maar dan moet u dit nu wel even zeggen.....

U dient wel te beseffen dat in elk lichaam een geest zit, en dat in elk lichaam ook een dierlijk, een astraal voertuig aanwezig is, en dat zich daarin een levenslichaam zal bevinden. Het zal u duidelijk zijn dat althans theoretisch, elk in de materie levend wezen dus zou kunnen uittreden. Nu zijn er onder de mensen verschillende wijzen van uittreding bekend. De meest bekende noemen wij de onwillekeurige. De onwillekeurige uittreding wordt dus niet bewust gezocht. Zij kan plaatsvinden als gevolg van emotionele stress, zij kan plaatsvinden als gevolg van in het Ik bestaande harmonieën met andere wezens of krachten. In het eerste geval zal de spanning zelf bepalen, op welk punt of op welke toestand het Ik zich concentreert. In dit geval is men onbewust zelf oorzaak van eigen uittreding. In het tweede geval, zonder te beseffen dat dit tot uittreding kan voeren misschien, samen in zich een bepaalde stemming, een zeker gevoel, zekere behoefte aan lering tot stand brengen en erkennen. Hierdoor komt men dan in harmonie met een andere persoonlijkheid. Deze kan op aarde vertoeven, maar zal in de meeste gevallen in de sferen leven.

In dergelijke gevallen zal de ander u a.h.w. roepen. D.w.z. hij helpt u los te komen uit eigen lichaam en neemt u symbolisch bij de hand, u brengende naar die toestanden of plaatsen, waar de gezien uw instelling en de aard van de helper, passende ervaringen plaats kunnen vinden.

Naast dit alles kennen wij de bewuste of willekeurige uittreding. Hierbij gaat het om mensen die in staat zijn zich bewust zodanig in te stellen, dat een projectie van hun waarnemingsvermogen en vaak van hun gehele ik-bewustzijn naar andere plaatsen, werelden of toestanden tot stand wordt gebracht. Bij dergelijke personen is er altijd weer sprake van een zekere arbeid, die tijdens de uittreding verricht zal worden. Bij onwillekeurige uittreding kan men zich beperken tot waarnemingen en zijn er enkele belevingsmogelijkheden. Bij willekeurige uittreding is er echter altijd een beseft doel. Dit eist dan ook altijd weer een zekere krachtsinspanning.

U zou mij hier kunnen tegenwerpen, dat iemand die bewust lering zoekt in een hogere sfeer, toch in wezen hetzelfde doet als iemand, die onwillekeurig in harmonie met een dergelijke sfeer komt en zo waarden daaruit ontvangt. Dit is echter niet juist. In dit laatste geval komt u in deze sfeer, zonder dit geheel te beseffen. Dat wil zeggen, dat u ervan meeneemt wat u kunt, dat dit wel uw eigendom kan worden, maar dat alle, wat enkel aan de sfeer eigen is, u voorbijgaat. Iemand die bewust uittreedt en een bepaalde lering wil ontvangen, zal de sfeer eerst bewust en als geheel moeten aanvaarden. Dit betekent dat hij in deze wereld ook een taak krijgt, waarvan hij zich althans geestelijk geheel bewust dient te zijn.

Zijn kennis wordt bewust en gewild ontvangen. Dit impliceert dat om verdere leringen en bewustwordingsmogelijkheden te vinden, hij bepaalde taken zal moeten verrichten. Er zijn gevallen bekend waarbij iemand zelfs een zeer bijzondere taak vond. Zo zijn er mensen op aarde die uittreden wanneer het nodig is om stervenden bij te staan. Zij doen dit dan omdat voor iemand die nog op aarde leeft, het contact met stervenden en pas overgeganen vaak veel eenvoudiger is dan voor een geest. Zo iemand kan dan als een soort tolk optreden tussen degene die overgaat en de entiteiten in de geest, die dezen als begeleiders verder zullen moeten bijstaan. In deze gevallen kan schijnbaar onwillekeurig de toestand van trance of slaap optreden, daar het mechanisme wordt ingeschakeld door een uitgestraalde behoefte, die op eigen taakniveau ligt. Maar ook in deze gevallen is de aanvaarding van de taak zelf, zowel als het besef van het geheel, een zaak die de persoon zelf in de hand heeft. Het geheel is dan toch wel een bewuste, althans door eigen wil en wezen bepaalde uittreding. Vandaar dat ook deze uittredingen onder de willekeurige werden gerangschikt.

Wij dienen ons nu af te vragen wat middels uittreding bereikt kan worden. Bij uittredingen die op de eigen wereld plaatsvinden, is het noodzakelijk dat reeds een punt van afstemming bestaat. Dit geldt zowel voor willekeurige als voor onwillekeurige uittredingen. U kunt dus niet eenvoudig uittreden naar een punt op aarde, waarvan u niets weet en wat u nog nooit gezien hebt. Dit kunt u alleen bereiken wanneer ter plaatse iets of iemand aanwezig is, waarop men zich afstemt. Bekende plaatsen en personen kunnen bij uittredingen zonder meer bezocht worden, maar deze mogelijkheid is uiteraard voorbehouden aan de bewuste of willekeurige uittredingen. Heeft men echter een afstemming gevonden en is de uittreding eenmaal een feit, dan blijkt gemeenlijk ook een waarnemen van omgeving mogelijk. Dit is echter niet zonder meer het geval. Soms blijft men beperkt tot degene of datgene waardoor men werd aangetrokken - vooral bij onbewuste of onwillekeurige uittredingen zal dit voorkomen.

Bij uittredingen naar de sferen geldt dat het eigen geestelijk besef bepalend is voor de mogelijkheden. Iemand die een beperkt geestelijk bewustzijn heeft, zal zelfs bij een willekeurig uittreden ten hoogste de grens van Zomerland bereiken. Verder komt hij niet. Iemand die geestelijk volledig bewust is, kan alle sferen betreden en evenzeer de rijken van de natuurkrachten doorlopen als tot zeer hoge sferen opgaan. Daar, waar geen besef van bepaalde sferen bestaat en geen contact met een persoonlijkheid in deze sferen bestaat, zal geen willekeurige uittreding daarheen mogelijk zijn. Een onwillekeurige uittreding naar een hogere sfeer kan eerder volbracht worden, maar in dergelijke gevallen blijft er geen enkele herinnering

daaraan over. Stoffelijke registratie van enige impuls uit dit beleven behoort door gebrek aan afstemming niet tot de mogelijkheden.

Verder dienen wij ons te realiseren dat elke herinnering aan een uittreding een beperkte herinnering is. Een onwillekeurige uittreding brengt vaak ervaringen met zich, die een ego niet geheel aanvaarden kan. Zij worden dan vaak omgezet in symbooldromen. In andere gevallen schept men een situatie, waarin een lering die men heeft opgedaan, wordt uitgedrukt. Stel dat iemand geconfronteerd wordt met eigen ontwikkeling en met de hiaten in zijn bewustzijn daarvan - bijvoorbeeld omdat hij iets niet kan aanvaarden - zo zal hij dit in een droom kunnen uitdrukken door met zichzelf, maar dan op verschillende leeftijden, rond een tafel te zitten en te spreken. Daarin zal dan de inhoud van de uittredings-les kunnen worden weergegeven. Dergelijke dingen komen nogal eens voor.

Bij een willekeurige uittreding zal altijd hetgeen ontvangen wordt naar het lichaam worden overgezet in het onderbewuste. Hier worden dus ook emoties vastgelegd en kan langs deze weg zelfs een soort conditionering plaatsvinden. Daartegenover staat echter, dat alleen datgene uit andere werelden zelf in het onderbewustzijn behouden kunnen worden, waarvoor analogen in het eigen denken te vinden zijn. Dit betekent dat, wanneer u leven ervaart als iets wat rond u is, dit bv. vertaald zal worden in een begrip als bloemen. Maar deze bloemen zijn geen aardse. Wat doet u dus? U parafraseert als het ware het bekende en bestaande, geeft daaraan andere kleurschakeringen, lichte vormveranderingen ook, ofschoon enige herkenbaarheid wel blijft bestaan. De rozen die u op deze wijze meent te zien, zijn dus wel rozen, maar behoren tot een niet bekende variëteit en hebben een op aarde niet voorkomende tint.

Dit is volgens mij een van de voor de mens meest verwarrend werkende verschijnselen. De wereld die u betreedt, bestaat niet zoals u deze zich meent te herinneren. Maar deze herinnering is voor u de beste mogelijkheid om u de essentiële waarden van de uittreding weer te binnen te brengen. In de meeste gevallen blijkt het bij dergelijke dromen eerder te gaan om een gevoel van vrede of een gevoel van contact dan om het landschap of de vreemde kleuren van licht, waardoor u heen meende te dwalen. Realiseer u dit: Ervaringen tijdens uittreding zijn slechts zeer zelden geheel zoals u zich dezen herinnert. Zij zijn over het algemeen meeromvattend, terwijl bepaalde delen van de beleving door u niet aanvaard worden, dan wel dermate karikaturaal in het denken worden vastgelegd, dat er problemen die in de werkelijkheid voor u zouden kunnen schuilen, worden omzeild.

Uittreding is in wezen elke verandering van bewustzijn vanuit de huidige vorm. Ik geloof dat wij ons daarbij dienen te realiseren dat het gevoel van uittreding eveneens kan ontstaan wanneer wij tijdelijk waarnemen, wat een ander waarneemt. Ik denk hierbij aan een telepathische overdracht, waarbij u voor een ogenblik door de ogen van een ander ziet. Dit is volledig mogelijk en denkbaar. Maar u zult dit dan als een vervreemding van eigen wezen en persoonlijkheid ervaren, ook wanneer er geen sprake is van een scheiding tussen stoflichaam en een van de geestelijke voertuigen. U zult dit dus uittreding noemen en als zodanig beleven, ofschoon het gebeuren zelf niet onder de volle betekenis van het begrip uittreden kan vallen. Het nut van uittreden is gelegen in de mogelijkheid eigen bewustzijn uit te breiden en bepaalde harmonische ervaringen op te doen, die zowel in het stoffelijke als het geestelijke leven aan grotere aanpassing aan de werkelijkheid en een juister gebruik van eigen krachten betekenen.

Rest mij nog enkele aanbevelingen te doen. Ik geef u enkele eenvoudige richtlijnen en aanbevelingen.

In de eerste plaats: Praktisch elke mens treedt tijdens zijn stoffelijke leven meerdere malen uit en brengt daarvan enig besef terug. Dit is niet iets om trots op te zijn. U weet het wel, anderen mogelijk niet. U zou er over willen spreken, anderen zwijgen er mogelijk over. Het is dus ook geen teken van een verhoogd geestelijk bewustzijn, maar alleen een bewijs dat u uw gehele persoonlijkheid tijdens het stoffelijke leven gebruikt en u daarvan enigszins bewust bent.

In de tweede plaats: Vele mensen willen graag bewust uittreden. Maar wanneer u deze wens koestert, dient u zich toch wel af te vragen of deze wens niet in de eerste plaats een uiting is in uw behoefte om, op welke wijze dan ook, aan uw huidig bestaan of bepaalde aspecten daarvan te kunnen ontsnappen. Indien een dergelijke achtergrond bestaat, is het niet zeer waarschijnlijk dat u tot een willekeurige en dus bewust door u zelf bepaalde uittreding zult kunnen komen. Want uw vluchtbehoefte zal medebepalend zijn voor elk geestelijk contact dat u kunt maken. Zo u in dit geval al tot een uittreding komt, zult u maar zelden werkelijk Lichtende en voor u wezenlijk belangrijke werelden kunnen betreden. Vraag u zelf dus eerst eens af, waarom u eigenlijk wenst te leren uittreden.

Indien u desalniettemin besluit dat uittreding voor u belangrijk en noodzakelijk is, ga dan van het volgende uit, zo goed u kunt. Wij hebben een punt nodig waarop wij ons kunnen concentreren. Kies dit punt nooit in het onmiddellijke doel van uw uittreding, wanneer dit vermeden kan worden. Kies liever een eerste contact in de periferie van het eigenlijke doel. Om hiervoor een voorbeeld te geven: Indien u in uitgetreden toestand een bepaalde woonruimte wilt betreden, probeer dan niet onmiddellijk in de huiskamer te staan. Stel u liever voor dat u voor de deur staat, en zodra uw gevoel van eigen lichaam wegvalt, ga door de deur, vervolgens de gang door of de trap op zoals u dit gemeenlijk doet. Dit draagt bij tot een juister leren beheersen van hetgeen u doet. U voorkomt hierdoor verder, dat u dankzij de beleving van een geslaagde uittreding, hierdoor beheerst zult worden, vooraleer u voldoende oefening en besef hebt gekregen om hieraan te ontsnappen.

Scherp uzelf een wachtwoord in, dat u onmiddellijk terug kan brengen naar uw lichaam, indien gevoel van gevaar, dreiging of zelfs maar onbehagen in u optreedt tijdens een uittreding. Dit wachtwoord stelt voor uw besef geheel duidelijk: Dit is niet echt. Ik slaap, ik moet wakker worden. Wanneer u een dergelijk wachtwoord gebruikt, of zelfs deze gegeven termen herhaalt voor uzelf, zullen alle harmonieën, waardoor de uittreding tot stand kon komen, verbroken worden en zal het geheel van uw huidig lichaam u als het ware tot zich snel terugtrekken. Dit betekent, dat eventueel gevaarlijke ontmoetingen, zoals vooral op astraal niveau wel voor kunnen komen, u niet zullen kunnen deren.

Denk niet dat alle uittreding gevaarloos is, denk ook niet dat u zo nodig altijd wel voldoende bescherming zult krijgen. Ook wanneer dit gemeenlijk wel het geval zal zijn, blijven er toch vele omstandigheden denkbaar, waarin een dergelijke bescherming niet tijdig aanwezig kan zijn of door de u beschermende entiteiten niet rechtens gegeven kan worden. Uittreding, bewuste uittreding tenminste, is iets wat altijd geheel onder uw eigen verantwoordelijkheid valt. Bij een niet-bewuste uittreding is het degene, die u bij het uittreden vergezelt, of die uw uittreden mogelijk maakte, die voor u en uw welzijn aansprakelijk is. In dit tweede geval hebt u dus een grotere zekerheid.

Is dit voldoende? Heeft u commentaar?

Vraag: Hoeveel lichamen heeft de mens?

Antwoord: Een mens heeft er maar een. Maar het aantal voertuigen lijkt onbeperkt, daar men in elk voertuig nog wel weer bepaalde krachten of eigenschappen kan uitsplitsen. Globaal gezegd echter: De mens heeft een astraal voertuig, een levenskrachtvoertuig, dat niet van het lichaam geheel zal kunnen worden losgemaakt, tenzij de dood intreedt. Men heeft daarnaast t.m. twee geestelijke voertuigen, waarvan men het eerste wel een mentaal voertuig noemt, daar het voornamelijk met de begrippenwereld te maken heeft, terwijl het tweede vaak kosmisch genoemd wordt, omdat het gebaseerd is op de kosmische relaties, waardoor het ik zichzelf als ego herkent.

Is dit voldoende?

Vraag: Dat zijn er dus vier?

Antwoord: Ik noemde u de vier voor de mens geldende hoofdwaarden. Men kan echter bij elke verandering in de relatie ego tot de geestelijke omwereld, een afzonderlijk voertuig postuleren. In dergelijke gevallen is de potentie van het aantal voertuigen natuurlijk oneindig. Laat ons dit echter niet doen, maar ons beperken tot de voertuigen, die voor de mens, dus voor de geest in de stof, de hoofdrol spelen.

Vraag: Beschouwt u het zilveren koord ook als een lichaam?

Antwoord: Ik heb nog nooit een ankertouw als een schip beschouwd. Het zilveren koord is dat deel van de levenskracht, dat vanuit het lichaam als mede bezielend in een tijdens uittreding uitgezonden voertuig werkt. In het geval dat het levenslichaam mede uittreedt, is de overblijvende levensenergie zeer beperkt, in andere gevallen als bv. een astrale uittreding, kan de levensenergie, die in het lichaam blijft, het hoofddeel van het levenslichaam mede omvatten.

Vraag: Hoe is dit zilveren koord zodanig in het lichaam verankerd, dat het permanent leven waarborgt?

Antwoord: De verankering wordt gewaarborgd door het Ik-besef. Zolang de mens zichzelf identificeert met het stoffelijk voertuig, waarin hij leeft, zal hij zijn levenskrachten daaraan verankerd hebben en kunnen slechts uitzonderlijke omstandigheden, die mede de normale functie van het lichaam betreffen, deze binding ongedaan kunnen maken. Indien dus, bv. door een schok, deze verbinding verbroken wordt, is deze band moeilijk of eerder geheel niet te herstellen. Het zal u echter bekend zijn dat er bepaalde groepen van zeer ver gevorderde mensen bestaan, die zichzelf zoals men dit noemt 'dood denken'. Deze mensen hebben geestelijk een voldoende peil bereikt om iets van het ware Ik te beseffen. Hierdoor kunnen zij hun besef van bestaan vervreemden van de stoffelijke ik-voorstelling en wel zodanig, dat hierdoor de levenskracht niet langer aan het stoffelijke voertuig gebonden blijft.

Vraag: Hoe is dit technisch denkbaar? Is de ik-voorstelling en de levenskracht een energie, die in de hersenen wordt gevestigd?

Antwoord: Technisch? Dat is voor mij moeilijk, want ik ben niet zeer technisch van aanleg. Ik kan het wel als volgt zeggen: De levenskracht is verbonden met het geheel van de ervaringen van het lichaam en zal als zodanig verbonden zijn met het zenuwstelsel en ook met de hersenen en daarin aanwezig zijn. Maar zij kan uit die hersenen en uit het zenuwstelsel grotendeels worden teruggenomen, mits er maar met een deel daarvan een verbinding en zo een verbinding tussen levenslichaam en stoffelijk voertuig blijft bestaan. Het is namelijk de puls van deze kracht, waardoor de levensprocessen bij voortdurend in stand worden gehouden, niet zonder meer deze kracht zelf.

Vraag: Vindt bij in trance gaan een bewuste uittreding met een bepaald doel plaats?

Antwoord: Bij een bewust en beheerst in trance gaan kan men dit inderdaad zo omschrijven, ook wanneer het hoofddoel hier ligt in het verlaten van het lichaam, zodat dit manipuleerbaar wordt voor anderen, zonder dat hierbij noodzakelijkerwijze een bepaalde bestemming in wereld of sfeer gekozen dient te worden. In vele gevallen zal bij een in trance gaan bovendien iemand uit de geest optreden als geleider van de uitgetredene, dit als een soort tegenprestatie voor de mogelijkheid tot uiting, die op deze wijze aan de geest wordt verschaft.

Vraag: Een vriend, mij vertellende over zijn uittreding, zei mij dat hij het gevoel had dat tijdens dit gebeuren een tweede uittreding plaatsvond. Wat zou dit kunnen zijn?

Antwoord: Aannemende, dat sprake is van een reële uittreding - er zijn andere meer psychologische verklaringen denkbaar - moet worden aangenomen, dat deze persoon begon met een astrale uittreding, maar - onder welke omstandigheden of condities kan ik u niet zeggen - besepte dat met dit voertuig geen bereiken mogelijk was, zodat het astraal voertuig werd achtergelaten. Waarbij de vraag rijst, op welke wijze dit is gebeurd. In dergelijke gevallen zendt men n.l. gemeenlijk het astraal terug naar het lichaam, terwijl het ik-besef wordt voortgezet in een mentaal voertuig dat zich dan kan bewegen in een sfeer of wereld die met een astraallichaam niet bereikbaar is. Dit is een mogelijke verklaring.

Vraag: Is het mogelijk zich een post-hypnotisch bevel te geven, waardoor men zich na de uittreding deze kan herinneren?

Antwoord: Uit mijn inleiding zal u gebleken zijn dat dit slechts beperkt mogelijk is. Indien men echter bewust uittreedt en dus de uittreding voor zichzelf bepaalt, is het mogelijk hierbij zichzelf een sterke suggestie te geven - hypnotiseren in deze zin kun je jezelf niet zo gemakkelijk - waardoor een sterker verankeren van eventuele belevingen in de waakbewust toegankelijke delen van het bewustzijn, de hersenen, wordt bevorderd. Echter geldt zelfs dan, dat alleen kort na het ontwaken een enigszins zuivere indruk zal kunnen worden overgebracht, omdat een groot deel van de opgedane impressies in het waakbewuste dermate zwak verankerd is, ondanks alle suggesties dat zij door de prikkels van het dagbewustzijn snel zullen worden overspoeld.

En hiermede moet ik eindigen. Ik dank u voor de aandacht, waarmee u mij hebt angehooord, wens u allen nog verder een aangename avond en bovendien een prettig weekend. Ik geef nu het medium vrij.

Goedenavond.

d.d. 24 augustus 1973

Door omstandigheden was het niet mogelijk op 31 augustus a.s. de beschikking te krijgen over de zaal. Deze werd in de zomer van het vorige jaar, toen nog niets was afgesproken t.a.v. de verschuiving van de vakantie, reeds verhuurd aan een andere vereniging. Hierdoor zal dus op deze vrijdag geen bijeenkomst plaats kunnen vinden. Dit betekent tot onze spijt, dat dus ook geen verslag van deze - niet te houden - bijeenkomst kan worden gemaakt.

Ons eerstvolgende nummer zal dus bestaan uit een verslag van de bijeenkomst die op vrijdag 7 september wordt gehouden. Dit nummer zal rond 14 september in uw bezit zijn.

Red.